

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 90/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice I č. k. 26 C 34/2005-153 zo 17. októbra 2006 a jeho uznesením č. k. 26 C 34/2005-155 zo 6. novembra 2006, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 483/2006-179 z 19. marca 2008 a jeho uznesením č. k. 5 Co 481/2006-186 z 19. marca 2008, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 182/2008 z 20. augusta 2008 a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 727/08-9 z 20. januára 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. februára 2009 doručené podanie M. P., K. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „*Žaloba proti*

porušovaníu základných práv a slobôd podľa čl. 46, 47, 48, Ústavy Slovenskej republiky a ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky súdmi Slovenskej republiky, a tiež prokuratúrami“.

Vychádzajúc z obsahu podania ústavný súd preskúmaval jeho podanie ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 C 34/2005-153 zo 17. októbra 2006 (ďalej aj „označený rozsudok okresného súdu“) a jeho uznesením č. k. 26 C 34/2005-155 zo 6. novembra 2006 (ďalej aj „označené uznesenie okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 483/2006-179 z 19. marca 2008 (ďalej aj „označený rozsudok krajského súdu“ alebo „namietaný rozsudok krajského súdu“) a jeho uznesením č. k. 5 Co 481/2006-186 z 19. marca 2008 (ďalej aj „označené uznesenie krajského súdu“ alebo „namietané uznesenie krajského súdu“), uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 182/2008 z 20. augusta 2008 (ďalej aj „označené uznesenie najvyššieho súdu“) a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 727/08-9 z 20. januára 2009 (ďalej aj „namietaný prípis“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie (sťažovateľ ju doručil podaním z 23. februára 2009, pozn.) vyplýva, že sťažovateľ doručil 4. mája 2005 okresnému súdu žalobu proti žalovanému V. R., obchodné meno V. R. - R., K. (ďalej len „žalovaný“), o zaplatenie sumy 415 000 Sk s príslušenstvom s poukazom na to, že žalovaný je dlžníkom D. K., ktorá bola rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Cb 48/2002-52 z 12. februára 2002 zaviazaná zaplatiť sťažovateľovi sumu 872 682 Sk s príslušenstvom. Okresný súd označeným rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol s poukazom na to, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný. Označeným uznesením okresného súdu zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovanému náhradu trov konania.

Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku a označenému uzneseniu okresného súdu odvolania, o ktorých rozhodoval krajský súd, pričom označeným rozsudkom a označeným uznesením rozhodnutia prvostupňového súdu potvrdil.

Proti označenému rozsudku a označenému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd označeným uznesením tak, že ho odmietol. Označené uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené „... v načale októbra 2008“.

Sťažovateľ podal 13. októbra 2008 podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti označenému rozsudku okresného súdu v spojení s označeným rozsudkom krajského súdu, ako aj proti označenému uzneseniu okresného súdu v spojení s označeným uznesením krajského súdu adresovaný generálnej prokuratúre. Z poverenia generálnej prokuratúry podnet vybavila Krajská prokuratúra v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) tak, že ho prípisom č. k. Kc 240/08-8 z 2. decembra 2008 odložila.

Následne podal sťažovateľ 16. decembra 2008 generálnej prokuratúre opakovaný podnet, ktorým vyslovil nespokojnosť s vybavením svojho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti označenému rozsudku okresného súdu v spojení s označeným rozsudkom krajského súdu krajskou prokuratúrou. Generálna prokuratúra vybavila opakovaný podnet sťažovateľa namietaným prípisom, v ktorom sa stotožnila s postupom krajskej prokuratúry pri vybavovaní jeho podnetu a konštatovala, že „*neboli zistené dôvody na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku*“.

Sťažnosť v predloženom znení neobsahuje návrh rozhodnutia (petit).

Sťažovateľ v sťažnosti požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 26 C 34/2005-153 zo 17. októbra 2006 a jeho uznesením č. k. 26 C 34/2005-155 zo 6. novembra 2006, rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 483/2006-179 z 19. marca 2008 a jeho uznesením č. k. 5 Co 481/2006-186 z 19. marca 2008, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 182/2008 z 20. augusta 2008 a prípisom generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 727/08-9 z 20. januára 2009.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 26 C 34/2005-153 zo 17. októbra 2006 a jeho uznesením č. k. 26 C 34/2005-155 zo 6. novembra 2006, rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 483/2006-179 z 19. marca 2008 a jeho uznesením č. k. 5 Co 481/2006-186 z 19. marca 2008

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že vo vzťahu k označenému rozsudku a označenému uzneseniu okresného súdu, ako aj namietanému rozsudku a namietanému uzneseniu krajského súdu bola sťažnosť sťažovateľa ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto sťažnosť v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Nad rámec tohto záveru ústavný súd poukázal tiež na to, že vzhľadom na princíp subsidiarity, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu, bolo možné sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv označeným rozsudkom a označeným uznesením okresného súdu, odmietnuť aj z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu, keďže o odvolaniach proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolania (ktoré aj podal), o ktorých bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd. V danom prípade totiž právomoc krajského súdu vylučuje právomoc ústavného súdu.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 182/2008 z 20. augusta 2008

V súvislosti s preskúvaním tejto časti sťažnosti sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru vo vzťahu k veciam patriacim do právomoci všeobecných súdov, podľa ktorej nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovuje, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie takých základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Uznesením sp. zn. 4 Cdo 182/2008 z 20. augusta 2008 najvyšší súd rozhodol o dovolaní sťažovateľa proti označenému rozsudku a označenému uzneseniu krajského súdu tak, že ho odmietol. Podľa zistení ústavného súdu označené uznesenie najvyššieho súdu ešte nenadobudlo právoplatnosť vzhľadom na to, že sa ho nepodarilo doručiť žalovanému.

Z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ v dovolaní tvrdil najmä to, že mu *„postupom oboch súdov nižšieho stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom nesprávnym právnym posúdením veci“*.

V relevantnej časti odôvodnenia označeného uznesenia najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

„Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil) ako aj uznesenie odvolacieho súdu, ktoré vykazuje znaky jedného z tých uznesení, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p. ako uznesenia, na ktoré sa nevzťahuje § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. a z § 239 O. s. p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., na ktoré poukazoval dovolateľ. Žalobca v zásade tvrdí, že v danej veci mu postupom oboch

súdov nižšieho stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom nesprávnym právnym posúdením veci.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie postup súdu, ktorým odňal účastníkovi možnosť realizovať procesné práva, ktoré mu dáva Občiansky súdny poriadok. V zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O. s. p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)]. Zo spisu nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade žalobcu nerešpektovali niektoré z týchto práv. K vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedenému tvrdeniu žalobcu, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v týchto ustanoveniach upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Kedže v danom prípade nie je dovolanie podľa § 238 O. s. p. a § 239 O. s. p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a neboli zistené ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolania žalobcu sú neprípustné, preto ich odmietol (§ 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).“

Z citovanej časti odôvodnenia označeného uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, primeraným spôsobom odôvodnil, pričom jeho právne závery nemožno v žiadnom prípade označiť za arbitrárne, a preto ich ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľné. V posudzovanom prípade preto podľa názoru ústavného súdu uznesením najvyššieho súdu

sp. zn. 4 Cdo 182/2008 z 20. augusta 2008 nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prípisom generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 727/08-9 z 20. januára 2009

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie, ako aj dokumentácie, ktorú si ústavný súd vyžiadal od generálnej prokuratúry, vyplýva, že sťažovateľ 16. decembra 2008 podal opakovaný podnet, ktorým vyslovil nespokojnosť s vybavením svojho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti označenému rozsudku okresného súdu v spojení s označeným rozsudkom krajského súdu krajskou prokuratúrou.

Generálna prokuratúra vybavila opakovaný podnet sťažovateľa namietaným prípisom, v ktorom po analýze dotknutej právnej úpravy [§ 243e a § 243f Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] konštatovala, že *„Po oboznámení sa s obsahom Vášho pôvodného ako aj opakovaného podnetu ako aj spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 26C 34/2005 neboli zistené dôvody na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku“*.

V ďalšej časti namietaného prípisu generálna prokuratúra vychádzajúc zo svojich zistení z dotknutého spisu okresného súdu vo vzťahu k záverom súdov konajúcich vo veci, že žalovaný nie je v predmetnej veci pasívne legitimovaný, okrem iného uvádza:

„... Z listinných dôkazov je zrejmé, že pôžička bola poskytnutá právnickej osobe R. s. r. o. K. (teda tento subjekt je aj pasívne legitimovaný) a nie fyzickej osobe V. R., tak ako ste označili žalovaného v žalobe. Z tohto dôvodu ani nemohol vo veci rozhodujúci súd Vašej žalobe vyhovieť. Dlžníkom povinnej sa stala uvedená obchodná spoločnosť a nie fyzická osoba V. R. tak, ako ste uviedli vo Vašej žalobe.

V konaní ste opakovane tvrdili, že žalovaného žalujete ako fyzickú osobu a nie spoločnosť R. s. r. o. K. ...

S poukazom na tieto skutočnosti, nakoľko vo veci nie je prípustný postup podľa § 243e OSP, považujem týmto Váš opakovaný podnet na Generálnej prokuratúre SR za vybavený. “

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 243e ods. 1 OSP ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243f ods. 1 OSP mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Vychádzajúc z § 34 ods. 1 v spojení s § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre podaním opakovaného protestu vzniklo sťažovateľovi právo, aby sa ním generálna prokuratúra zaoberala, t. j. prešetrila postup krajskej prokuratúry pri vybavovaní jeho podnetu z 13. októbra 2008 na podanie mimoriadneho dovolania proti označenému rozsudku okresného súdu v spojení s namietaným rozsudkom krajského súdu, ako aj proti označenému uzneseniu okresného súdu v spojení s namietaným uznesením krajského súdu. Z citovaných častí namietaného prípisu vyplýva, že generálna prokuratúra opakovaný podnet sťažovateľa riadne prešetrila a prijala k nemu závery, ktoré sú primeraným spôsobom zdôvodnené, nie sú arbitrárne, a preto sú z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Ústavný súd v súvislosti s uvedeným zdôrazňuje, že zo žiadneho ustanovenia zákona o prokuratúre ani iného právneho predpisu nemožno vyvodiť právo sťažovateľa na to, aby orgány prokuratúry vyhovelí jeho protestu alebo opakovanému protestu. Navyše ústavný súd považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich podanie mimoriadneho dovolania jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. Z toho tiež vyplýva, že nejde o základné práva sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť do ustanovenia ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho opakovaného podnetu namieta.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu (resp. opakovaného podnetu) fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto

podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že prípisom generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 727/08-9 z 20. januára 2009, v ktorom generálna prokuratúra vyjadrila svoje závery k prešetreniu opakovaného podnetu sťažovateľa, nemohlo dôjsť k porušeniu jeho označených základných práv podľa ústavy a označeného práva podľa dohovoru, a preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2009